

Никола Станевъ

Българското опълчение на бойното поле

1877. Опълченцитѣ въ походъ за България

Рано сутринята на 30 май въ Плоещъ военнитѣ тржби разбудиха заспалото поле. Лагерътъ на българскитѣ опълченци забуча и се развълнува като пчели въ кошерь, когато приближава времето на роене. Съ появата на слънчевитѣ лъчи всички опълченци бѣха готови и прави. Околнитѣ български селяни и българитѣ въ градоветѣ знаеха, че тази сутринъ братята имъ ще бѣдатъ на пѣтъ за България. Още презъ нощта тѣ бѣха пристигнали да ги изпратятъ. Около лагера бѣ настаналъ цѣлъ съборъ: кола, коне, купища отъ хлѣбъ, бѣклици съ вино, цвѣтя въ рѣцетѣ на майки, жени и девойки. Това бѣ величествена прощавка: на добъръ ви часъ, добра сполука!

Опълченцитѣ весели и засмѣни хвърляха калпаци въ въздуха и пакъ ги хващаха съ рѣце. Покрай голѣмата радостъ имаше и не малко сълзи. Нѣмаше живо същество този день да не пролѣе сълзи отъ милостъ и радостъ.

Дойде последната минута. Опълченцитѣ се задѣнаха съ голѣми и тежки раници, пълни съ храна и всѣкакви потрѣби. Даде се команда. Барабанитѣ и музикитѣ засвириха, и безбройнитѣ редици, водени отъ офицеритѣ съ извадени саби, удариха юнашка стѣпка о земята.

— Сбогомъ, съ здраве, честитъ пѣтъ, блѣскави успѣхи, свободна България!

Тѣй възгласяха всички изпращачи.